

Lovec Andrea
Královská krev

Radka Strejciusová

Lovec Andrea

Královská krev

Radka Strejciusová

Lovec Andrea - Královská krev

Radka Strejciusová

Text © 2017 Radka Strejciusová

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © 2017 Marcel Orth

<http://www.orthphotography.sk>

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-174-5 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-175-2 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-176-9 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Poděkování

V dětství jsem měla sen, který se mi díky těm správným lidem v mém okolí podařilo si splnit.... napsala jsem knihu. Mnozí mi byli inspirací a vždy ke mně byli upřímní, čehož si cením ze všeho nejvíc. Dohromady, ačkoliv se navzájem neznali, utvořili tým, který mne inspiroval, poháněl kupředu, nutil se zamýšlet... Každý se zařadil na to správné místo a všichni se mnou měli opravdu velkou trpělivost.

Ráda bych tímto poděkovala Marcelovi za obálku, inspiraci a mnoho dalšího, Jitce za korekce, připomínky a nejen za to, Kláře za předběžné čtení, Hance H. za konečný pozitivní verdikt po dokončení díla i malé opravy před vydáním, Andree za propůjčení tváře své knižní jmenovkyni a Hance P. za podporu i přátelství.

Kapitola 1

Protáhnu se na posteli. Ještě v polospánku zkontroluju zaplácnutého budíka a zjišťuju, že jsem ho kupodivu nezapomněla nastavit. Bezva, čas akorát se najíst, převléct a vyrazit na noční lov. Slunce se pomalu kloní k západu a noční stvůry se chystají vyrazit do ulic. Vstanu a obleču si teplý župan z mikrovlákná. Hodí se, protože venku už je pěkně studený psí počasí a teplárny topí jen tak, aby se neřeklo. Slunce nevylezlo zpoza mraků asi týden. Aspoň, že si v bytě můžu přitopit přímotopem.

Kafe, potřebuju kafe. Naštěstí tu mám ještě něco málo rozpustného a bábovku. Prostě jsem měla včera odpoledne náladu v rámci relaxace péct. S hotovou večeří si sednu na malou lodžii s pěkným výhledem na západ slunce. Je nádherný, ale od jisté doby ho nesnáším. Je to předzvěst nočních hlídek a bojů. Nikdy nemám jistotu, že to přežiju. Zatracená práce Lovce, zrovna já k tomu musím mít vlohy.

Vidím to jako dnes. Do dětského domova přišla skupina pěti lidí akorát v den, kdy jsme měli sportovní hry. Milovala jsem je. Vyhrávala jsem krátké sprinty, dobře skákala do dálky a střílela puškou i lukem na terč. Sledovali nás společně s ředitelkou. Druhý den si mě a další čtyři chovance

zavolala do ředitelny, kde nás vzájemně představila s návštěvou. Bylo to Vedení Lovců a vybírali si vhodné kandidáty do řad studentů jejich akademie.

Rozdělili si nás po jednom, mně si vzal nejstarší z nich. Představil se jako Felix a požádal mě, abych ho následovala. Sešli jsme do sklepa, kam nikdo z chovanců neměl povolený přístup. Překvapily mě čisté bílé zdi, nové dveře a plno světla. Zbytek domova rozhodně nebyl v tak perfektním stavu. Vešli jsme do prostorné místnosti, která byla zařízena jako laboratoř. „Uděláme krevní test. Neboj se, jen to trochu štípne,“ usmál se. Vzal mě za prst a píchnul jehlou. Na ploché sklíčko vymáčkl tři kapky mé krve a ránu zalepil náplastí. „Co budete testovat?“ zvědavě jsem se zeptala.

„Citlivost reakce na jiný druh krve a pak se uvidí, co bude dál.“

„Hm, zajímavý.“

„Neříkej,“ zasmál se a sáhl do kapsy.

Vyndal zazátkovanou zkumavku plnou tmavé až černé husté krve. Otevřel ji a pár kapek nakapal na sklíčko vedle mé. Sklíčko vsunul pod připravený mikroskop a sledoval, co se bude dít. A to jsem teda zírала. I jen pouhým okem bylo vidět, že se má krev doslova vrhla po té druhé černé. Najednou se prostě

dala do pohybu. Felix vykulil do mikroskopu oči a udiveně nadzvedl obočí.

„Už jsem ani nedoufal, že najdu přímého potomka Staré královské krve. Těší mě, že jsem tě objevil já a zároveň za to můžeš děkovat Bohu.“

„Co je Stará krev a proč mám děkovat Bohu? Něco je špatně?“

„Špatně vlastně nic, jen naše nejvyšší Vedení věří, že královská linie vymřela. Sami se o to postarali. Co víš o rodičích?“

V ten moment jsem sklopila oči k zemi. Už před nějakým časem jsem se vzdala naděje, že se kdy dozvím cokoliv o svém původu a kdo byli mí rodiče.

„Skoro nic,“ zamumlala jsem.

„Našli mě prý před dveřmi kláštera jako mimino se vzkazem, že se jmenuju Andrea a že se mají o mě sestry postarat. Prý bych s nimi v momentální situaci nebyla v bezpečí. Víc nevím. Proč se Vedení postaralo o vymření té královské linie?“

„To je na delší vyprávění a mimo jiné o tom rozhodně nesmíš nikde mluvit, jestli chceš zůstat naživu. Během týdne se přestěhuješ do naší akademie a po normální výuce tě budu osobně trénovat. Budu se těšit Andreo a říkej mi Felixi,“ usmál se a podal mi ruku. Přijala jsem ji s přímým

pohledem do jeho světlých teplých očí. V obličeji měl plno vrásek a mírně prořídle šedé vlasy mu sahaly pod ramena, ale jeho stisk byl pevný bez stařeckého třesu.

Za tři dny jsem si už balila a loučila s přáteli z domova. Připraveným BMW jsme odjeli dva, já a Kamil, který byl o dva roky starší. Nijak zvlášť jsme se nemuseli, ale v té chvíli jsme na sebe beze slova vysílali pohledy plné otázek.

Konec nostalgického vzpomínání, už je čas pustit se do práce. Ve skříni mi visí samé černé hadry. Do čeho jiného se taky oblékat, když vás v noci nesmí být vidět?! Miluju bílou a světle modrou, ale ta se opravdu na noční honitbu za příšerami nehodí. Legíny, vysoké kožené boty s bytelnou podrážkou, rolák na tělo a přes to dlouhý černý plášť se speciálními kapsami na nutné vybavení, to je moje uniforma. Tmavě hnědé vlasy střižené do půlky krku běžně nosím zastrčené za uši. Je lepší, když mi nelezou při boji do očí.

Japonský meč jsem pořídila přes specialistu na černém trhu Josepha. Ten, který dodal, mi padl do rukou jako ulitý a od té doby mi velmi dobře sloužil. Pár upírů a vlkodlaků jsem jím poslala na konečnou věčnost. A nesmím zapomenout na

nezbytnou pistoli se stříbrnými kulkami. Bez těchto zbraní bych nebyla párkrát přežila.

Doufám, že tomu tak bude i dnes, ale cítím se nějak divně. Felix mě upozorňoval, že Stará krev v královské linii mě dělá výrazně citlivější a měla bych jí naslouchat. S padajícím soumrakem jsem nezvykle nervózní. Je to asi půl roku, co jsem měla podobný pocit a málem jsem se z výpravy nevrátila.

Upíráská omladina se domluvila a v počtu šesti výtržníků si na mě počkala u hřbitova. Nakonec to dopadlo celkem dobře. Čtyři jsem zabila a dva zranění stihli utéct. Od té doby jsem je neviděla. Tenkrát jsem se sotva dobelhala k léčitelce, která bydlela nedaleko, což bylo jediné štěstí, protože jinak bych nepřežila. Zmetci!

Dnes je tento pocit silnější, musím si dát pozor. Zkontroluju si pečlivě vybavení a vyrazím ven. Na ulici, kde houstnoucí tmu narušuje pouze světlo pouličních lamp, je jako téměř vždy klid. Normální lidé jsou zalezlí ve svých domovech a bojí se vystrčit nos. Nebo jsou v barech či v klubech až do rána. Jen sem tam občas vidím potácet se opilce, kteří riskují, že se stanou snadnou kořistí. Nejradši bych to nechala být, ať si každý zodpovídá sám za sebe, ale bohužel jsem tu povinna dohlížet, aby se nikomu nic nestalo. Moc lidí o Lovcích neví, jen sem tam

něco zaslechnou a neví, co je pravda. Nemusí všichni vědět všechno.

Nic zvláštního neslyším, střechy se zdají být klidné. Je fajn umět se skrytá pohybovat ve stínech na ulici, ale proč mám, sakra, pocit, že mě někdo sleduje?! Zastavím ve stínu za popelnicí a hledám. Za křižovatkou v úzké ulici vedoucí ke starému hřbitovu se něco hnulo. Už zase? Nejhorší je, že jakýkoliv podezřelý pohyb v noci se nesmí nechat bez povšimnutí, nesnáším předpisy.

V těle mi vibruje snad celý krevní oběh. Stará krev varuje jako o život, ale zalézt si do teplé postele a pokud možno s nějakým pěkným chlapem, nejde. Provádět noční kontroly je součást mé práce a z toho se nevykrouším. Někdy bych to vyměnila za teplé místečko v kanceláři, kde bych s koncem pracovní doby vypnula počítač a pak vyrazila na pokec s kámoškami nebo ukazovat své vnady do fitka. A o randění nemůže být taky řeč. Ne, že bych ve svých dvaceti osmi letech byla panna, to ani omylem, ale prostě stálého chlapa doma mít nemůžu. Vzpomenu si na Kamila, kterého mi před třemi roky zabili. Ani pomsta mi nepomohla zacelit tu ránu. Jen čas pomalu léčí.

Čím víc se blížím ke hřbitovu, tím víc mi krev tepe ve spáncích a celé tělo mám jako v ohni. Ještě

nikdy jsem varování necítila tak silně. Něco je tuto noc hodně špatně. Raději zapnu lokátor, který by se měl okamžitě spojit s centrálou, aby věděli, že mají na místo poslat posilu. Zelená dioda svítí, takže spojení je navázáno. Fajn, do deseti minut by měla dorazit pohotovostní jednotka. Snad se moje krev nemýlí, jinak budu mít průšvih kvůli zbytečnému výjezdu.

Schovám se za pár naházených beden u menšího domu na dohled hřbitovu. Ne, na něj opravdu nemám dobré vzpomínky. Kouknu na hodinky. Kde do háje jsou?! Už je skoro patnáct minut pryč a pomoc nikde. Na vedlejším domu je žebřík na střechu, která je naštěstí plochá, takže bych se měla bez problémů udržet a prozkoumat okolí. Rozhlédnu se a pak se rozběhnu k žebříku. Zvládnou se dostat skoro až nahoru, když zaslechnu zavytí vlkodlaka. Sakra, to vůbec není dobrý. Raději běžím po střeše dál a skokem se dostanu na vedlejší dům. Mám ráda střechy s většími komíny, dá se tam obstojně schovat.

Výhled na hřbitov mám perfektní. Pohybují se na něm stíny, což je normální, ale je jich nezvykle moc.

„Kohopak to tady máme?“ zachechtá se někdo pár metrů ode mě. Kurva, to jsem se lekla. Jsem snad tak rozhozená, až mi selhávají smysly?

Vyskočím na nohy a zároveň tasím meč. „Samotná slečna Andrea nás dnes přišla navštívit. Holka, zkus se pomodlit, protože za chvíli už nebudeš.“

„Leone, přestaň žvatlat a vysyp, co tu dneska děláte za manévry a proč lezeš upírům na území?“

„Tobě se nelíbí, že se vlkodlaci občas přátelí s upíry? To mi je líto. A tu pistoli nech, kde je, nebo ti moji kámoši prostřelí tu tvou krásnou hlavu.“

„Ok bobane a co teda jako dál?“ ušklíbnu se, ale moc dobře vím, že jsem v háji. Tomuhle se říká fatální selhání a zkurvená zásahovka se asi fláká na pivu. Je to pouhá náhoda?

„Půjdeš s námi navštívit naše upírské kolegy. Všichni s tebou máme nějaké nevyřízené účty a oni si velmi rádi hrajou!“ Leon se přiblíží tak, že vidím jeho malé žluté oči a vyčuhující spodní tesáky. Je šéfem místní frakce vlkodlaků a jak to tak bývá i nejmohutnějším a nejsilnějším z nich.

Moc dobře vím, co mě čeká, pokud se dostanu do spárů upírů. Jednou jsem jim takové hrátky v kryptě překazila, ale pro chudáka oběť už bylo bohužel pozdě. Ležela nahá, za ruce i nohy připoutaná ke kamennému podstavci, pokousaná, poškrábaná, napůl vysátá a právě s ní jeden upír souložil. Bůh ví, kolikátý v řadě byl. Podle mě

tam holka sloužila za hračku dva až tři dny. Nic příjemného, co bych chtěla zažít.

Po zvážení možností se rozhodnu pro útěk a následný pravděpodobně marný boj, když se mi nepovede rychle zdrhnout. Dům má jen jedno patro, takže bych se pádem neměla zbytečně zranit. Pokud ovšem neskončím ve skleníku nebo něčem podobném. V zahradě je pár stromů, relativně nízký drátěný plot a za ním další zahrada. Snad to zvládnu. Světla tam moc není, což mi je k ničemu, protože obě rasy vidí v noci jako já ve dne.

„Na to zvysoka kašlu,“ ušklíbnu se a rozběhnu se ke kraji střechy směrem do zahrady. Leon nelidsky zařve. Naštěstí dopadnu nohama na pevnou zem. Hurá, pád do skleníku nebo pařníku se nekonal. Kolem mě se míhají stíny. Je jich tu jako na vojenských manévrech. Nemám čas nad tím přemýšlet, protože už jsem jednomu stínu musela v běhu useknout hlavu. Snažím se prosekat si cestu k plotu. Jeden hajzl mě škrábne nožem na rameni, docela to pálí.

Podaří se mi skokem dostat přes plot do další zahrady. Když oběhnu dům k brance a překonám plot do ulice, mohla bych se schovat v nějakém z nočních klubů, které jsou nedaleko. Mám pocit, že mi Leon funí za krk. Ten to nevzdá, na to ho

znám dost dobře. Strhne mě za rameno k zemi v momentě, kdy si myslím, že mám vyhráno. Na osvětlené ulici nikdo není, ale brzy se začínají objevovat vlkodlaci. Upíři tu zatím nejsou. Vždycky se považovali za vlkodlakům nadřazenou rasu, tudíž jim zřejmě přenechali špinavou práci.

Dopad je tvrdý. Odvalím se kousek stranou a v rámci možností se co nejrychleji postavím. Bolí mě zraněné rameno a taky už cítím záda. Je jich na mě moc, což mi na jednu stranu lichotí, ale na druhou stranu jsem v průseru. V rukách mají jen meče nebo nože. Střelné zbraně schovali, takže předpokládám, že se mě pokusí dostat živou. Zcela nežensky si uplivnu a popadnu meč oběma rukama. Leon si založí ruce na prsou a pobaveně na mě kouká. Nedivím se mu. Nemám šanci, ale pár jich do horoucích pekel snad pošlu. Že já jsem se dneska na to radši nevykašlala a nezůstala doma. A štve mě ta zásahovka. To je normální podraz!

Není čas dál přemýšlet nad tím, co všechno se děje špatně. Vlkodlaci zaútočí. Oháním se mečem jako naprogramovaný stroj. Tu letí vzduchem useknutá hlava, tu některá z končetin, ale moje krev z přibývajících ran pomalu kape na zem. Nepříjemně to pálí, nejhorší jsou rány na trupu. Najednou s řevem padám na zem. Nůž bodnutý do

levého boku mě ochromil. Svůjím se bolestí, meč mi cestou k zemi vypadl z rukou a je mimo dosah.

Jako v agónii vnímám výkřiky a hluk boje. Snažím se neztratit vědomí, ale cítím, že ztráta krve je značná. Jen nejasně vidím bojující postavy. Kde se vzaly, netuším. Nemám pojem o čase. Najednou zvuk boje utichne. Pootevřu oči, na víc nemám sílu. Vidím mužskou postavu, která se ke mně sklání. Bolest je příšerná, přeju si umřít, abych měla klid.

„Zaplaťpánbůh, žije,“ slyším mužský hlas. Z posledních sil zachrčím: „Ty nejsi ze zásahovky! Dokonči to!“

„Na to zapomeň, holubičko. Nepřišel jsem tě zachránit, abych tě pak dodělal.“ To už neslyším, omdlela jsem.

Probudí mě vůně dušeného hovězího masa se silným aroma česneku. Stojí mě hodně sil udržet obsah žaludku na svém místě. Bezva, pravděpodobně žiju a tedy nejsem ve věčných lovištích. Hlavu mám jako střep a celé tělo mě bolí. Snažím se pohnout, ale moc mi to nejde.

„Probrala se,“ ozve se blízko mé hlavy nějaká žena.

„Díky, Deni, už se o ni postarám sám.“ Je to stejný hlas, který jsem slyšela těsně před tím, než jsem omdlela. Je příjemně hluboký a sametový.

„Andy, moc se ještě nehýbej. Nepěkně tě pořezali, takže jsi místy sešitá, poslepovaná a zafačovaná. Zkusím tě posadit, aby ses mohla napít a jestli máš hlad i najíst.“

Postel má zřejmě elektrické ovládání, protože se horní část postele pod mým trupem začne pomalu a plynule zvedat do polosedu. Je to docela příjemná změna polohy.

Konečně se mi podaří otevřít oči. Víčka jsou jako z olova. U mé postele sedí majitel toho příjemného hlasu.

„Ahoj, jmenuju se Marty a jsi u mě doma. Než se začneš ptát, tak se zkus najíst. Mám tu hovězí vývar s česnekem. Dáš si?“

Víc než jídlo mě zajímá Marty. Má světle modré oči, krátce střižené špinavé blond vlasy ve správném rozčuchu a na bradě čerstvé strniště. Může mu být něco přes třicet. Zcela evidentně je to člověk a ne žádná noční stvůra.

„Ahoj, zkusím to. Ale netuším, co na to řekne můj žaludek. A jak koukám, zjevně se nemusím představovat,“ odpovím. Hlas mi slušně chraptí.

„To nemusíš,“ zasměje se a odejde asi pro jídlo.

Cítím, že jsem pod dekou nahý. No nazdar, to musel být pohled pro bohy. Odhrnu pokrývku. Jde to špatně, protože jsem opravdu všude možně sešitá,

sešněrovaná obvazy a malá škrábnutí jsou stažená motýlky z náplasti. O bolesti se ani nezmiňuju. Levý bok pekelně bolí.

Není divu, rána byla pravděpodobně hodně hluboká. Zázrak, že žiju.

Slyším kroky, tak se snažím vrátit pokrývku na své místo. Zatraceně, jde to fakt blbě. Marty už stojí u mě a volnou rukou, protože v druhé drží misku se lžící, dokončí můj příkrývací manévr.

„Zbudou ti nějaké jizvy, s tím nic nenadělaš, ale jinak jsme tě spravili nejlépe, jak to šlo. Mám v týmu lékaře, ale holt to není plastický chirurg. Tady máš jídlo.“ V duchu blahořečím vynálezci jídelního stolku do postele, jí se z něho dobře a vývar je chutný.

„Díky. Žaludek mám trochu na vodě. Předpokládám, že jste mi dali před šitím nějaká sedativa.“

„Museli jsme, i když jsi byla docela dlouho v bezvědomí.“

Naše oči se setkají a ani jeden z nás neuhne pohledem. Nemám to ve zvyku, vždy se dívám přímo.

Přemýšlím, proč mě jeho přítomnost uklidňuje a proč mu vlastně věřím. V dnešní době je riskantní

někomu bezdůvodně věřit, Felix sám mě před přílišnou důvěřivostí varoval.

„Jasně. Jizvy mi nevadí, jen mě ty velké pak nesmí omezovat v pohybu. Holt budu větší fešanda, než jsem teď,“ šklebím se.

„Obličej máš naštěstí v pořádku, což se o zbytku nedá moc říct. Hrudník to odnesl taky. Velké výstřihy si asi budeš muset odpustit, čehož teda lituju, protože to musí být pastva pro oči.“

„Nic není problém, vyhrabu někde super make-up a dekolt bude pak jako dětská prdelka. Ale jestli se ti v nějakém sexy oblečku ukážu, si ještě rozmyslím.“

„Budu se snažit, holubičko,“ řekne Marty s výrazem nešťastného psa, jen v očích se mu pobaveně blýská. Miluju lidi naladěné na stejnou vlnu.

„Tak a teď vážně. Kdo jsi a proč jsi mě zachránil?“

„Pamatuješ na Felixe? Byl taky mým učitelem, ovšem nějakou dobu před tebou.“

„Samozřejmě, že pamatuju. Na toho nejde zapomenout,“ můj pohled směřuje do dálky za Martyho a derou se mi do očí slzy. Je tomu už osm let, co zemřel. Tehdy mi bylo dvacet a oplakala jsem

ho jako vlastního otce, protože jím vlastně skoro byl.

„Počkej, kolik ti je? Vždyť nejsi zas tak o moc starší a ze školy bych si tě pamatovala.“ Mé hnědozelené oči ho přímo hypnotizují. Jo, líbí se mi.

„Co ti řekl Felix o Staré krvi?“

„Myslím, že dost,“ netuším, co o mně Marty ví a nechce se mi prozradit, že zrovna já jsem z přímé linie Starších a ještě k tomu královské.

„Ale asi ne úplně vše. Řekl ti, že Lovci, kterým v žilách koluje Stará krev, stárnou od určitého věku pomaleji?“

Vyjeveně zírám. Ne, nezmínil se a přemýšlím proč.

„O tom slyším poprvé.“

„Asi ti to Felix chtěl říct o něco později, ale nestihl. Kolik myslíš, že mi je?“

„Tipla bych tak třicet dva, ale nemívám dobrý odhad.“

„Přidej čtrnáct let.“

„Si děláš srandu ne?“

„Ne, nedělám. Kolem třicítky se stárnutí zpomalilo. A dostáváme se k jádru pudla, proč členové Vedení zabíjejí Starou krev. Jde o vládnutí a o moc.“

„To mi došlo, ale myslela jsem, že to je tím, že majitelé Staré krve jsou výrazně citlivější a mají lepší fyzické vlastnosti. A tedy je můžou z jejich postů sesadit.“

„To máš pravdu, ale když si k tomu přičteš, že Stará krev žije asi tak dvakrát déle, tak by se členové normální krve pořádně ani do vedení nedostali. Proto vraždí. Felix patřil mezi osvícené, i když sám Starou krev neměl. Měl jsem stejné štěstí na Felixe při krevním testu jako ty. Po roce praxe jsme s Felixem fingovali mou smrt a vytvořili speciální tým pro ochranu Starších. Felix mi kladl na srdce, abych zvláště tebe střežil jako oko v hlavě. Ovšem netušil jsem, jaká to bude fuška, když se do všeho vrháš po hlavě. Už jsem dvakrát zklamal, což mě hodně mrzí.“

Zřejmě to myslí upřímně. Doufám, že brzy budu fit, abych zjistila, kdo na mě ušil tu hnusnou boudu. Pořád je mi šoufl.

„To se stane no. Máš nějaký nápad, kdo stojí za tím šíleným sročením za účelem mě pravděpodobně odstranit? Protože tohle nebyla blbá náhoda, ale slušně vymyšlený podraz,“ položím si hlavu víc do polštáře a zavřu oči. Ta hlava není nic moc.

„Spíš si odpočiň, pak budeme pokračovat v rozhovoru,“ načež se Marty zvedne ze židle.

„Na to ti kašlu,“ odpočívát se mi moc nechce a trpělivosti jsem nikdy neměla dost. V rámci možností vyskočím z postele. Byl to opravdu blbý nápad. Okamžitě se s bolestí zkřiveným obličejem sunu k zemi, a kdyby mě Marty v poslední chvíli nechtyl, rozbila bych si o jeho židli ještě nepoškozený obličej.

„Brzdi, holubičko. Až se mi příště budeš chtít vrhnout do náruče, řekni mi dopředu, abych tě včas chytil,“ pomalu mě zvedá a v náručí ukládá do postele. Sice na pohled není až taková vazba, ale sílu má slušnou, když mě unese. Nejsem žádné peříčko. Jak už je to dlouho, co jsem neměla chlapa? Tuším, že asi tři měsíce. Tehdy šlo jen o náhodnou záležitost v klubu a vlastně nebylo ani o co stát. Prostě jsem měla chuť, tak jsem sbalila prvního pohledného chlapa a rozdala si to s ním v jednom tmavém koutě na chodbě. Z Martyho těla sálá příjemné teplo, že se mi ani nechce opustit jeho náruč.

„Ještě mě chvíli drž,“ mumlám se zavřenýma očima a hlavou na jeho rameni. Cítím, jak se chvěje zadržovaným smíchem.

„Když ti to udělá dobře. Píšu si do diáře, že mám víc makat v posilovně za účelem nošení rozsekaných slečen.“

„Ok, tak už mě radši pusť, aby ti náhodou neupadly bicepsy,“ zašklebím se. Zvedne pobaveně obočí: „Rozkaz lady, ale pokud si přejete, klidně vás budu ještě chvíli držet.“

„Jako lékař nesouhlasím a nařizuji okamžitý návrat do postele! Marty, co blbnete, vždyť jí může povolit šití a lepení na zádech,“ ozve se za námi.

„Co řekne lékař, je svaté. Ahoj Robe,“ řekne Marty. Mrkne na mě a už ležím v posteli přikrytá až po bradu.

„Andy se rozhodla postavit na vlastní nohy, které ji neunesly, takže skončila našťestí na mně a ne obličejem na židli,“ referoval Marty. Muž jménem Rob obrátí oči v sloup a zavrtí hlavou.

„Tvrdohlavější než jsme čekali, koukám. Mé jméno už znáš, jsem týmovým lékařem. Bylo by fajn mě chvíli poslouchat, jestli chceš být ještě někdy plně funkční,“ hledí na mě hnědýma očima skrz brýle bez obrouček.

„Jasně, šéfe. A jak dlouho budu muset ještě ležet?“

„Viděl bych to tak na týden. Vzhledem k tomu, kdo jsi, se budeš regenerovat docela rychle. A šéfem je tu Marty. Mimochodem, vítej do týmu.“ S těmito slovy se zvedl a pokynutím ruky se rozloučil.

„Vítej do týmu? Co je, co já nevím? A vůbec, dejte mi něco na tu šílenou bolest hlavy, co se zase rozjíždí!“

„Vysvětlím ti to později,“ Marty mi podává sklenici vody a prášek.

„Díky,“ spolknou prášek a za malou chvíli jsem v limbu. Už neslyším, jak říká: „Vysvětlím Andy, vysvětlím, ale líbit se ti to nejspíš nebude.“

Kapitola 2

Uplynul týden od osudné noci, co jsem dostala na zadek od vlkodlaků. Marty se svými lidmi mě zachránil a odnesl do svého bytu, kde se mi dostalo profesionálního léčení. Rány se mi hojí překvapivě rychle. Mám zafixovanou pouze ránu na boku přes stehy náplastí. Zbytek už je i bez strupů. Deni, zdravotní sestra a zároveň členka týmu, mi pomáhá s masážími jizev. Přece jen je žádoucí, aby nezatvrdly a kůže byla co nejpružnější. A že těch jizev teda je.

S Martym jsem neměla za posledních pár dní možnost mluvit. Prý nějaké věci k vyřizování. Zjistila jsem, že vzhledem k jeho vedoucí pozici nejde o nic mimořádného. Stará se o mě právě o půl hlavy menší drobná blondýnka s hnědýma očima Deni.

Rob, týmový lékař, každý den kontroluje můj zdravotní stav. S hojením je více než spokojený. Tvrdí, že tak rychlou regeneraci u Staré krve ještě nezažil. Jen by mě pořád chtěl držet v posteli, což se snažím s díky odmítat. Jakmile jsem se udržela na nohách, snažila jsem se aspoň půl dne hýbat.

Marty mi řekl, že jsem u něj doma. Ve skutečnosti nejde jen o byt, kde mám zatím

vyhrazený pokoj, ale o celou čtyřpatrovou budovu s omezeným vstupem využívanou pouze jeho lidmi a kde se nacházejí byty i komerční prostory. Denně využívám služeb neveřejného, velkého fitka v posledním patře. Posilovat ještě nemůžu, ale mají tu fajn běhací pás, na němž v zájmu zachování kondice aspoň chodím. Zkusila jsem i běh. Ukázalo se, že to nebyl dobrý nápad. Zraněný bok krutě zaprotestoval.

„Deni, jdu se projít do fitka,“ oznámím po masáži jizev.

„Jasně, kdyby tě hledal Rob nebo Marty, řeknu jim to. Měl by se tu dnes snad objevit,“ mrkne na mě.

„To by bylo fajn. Potřebuju s ním nutně mluvit.“

„Je mi to jasný. Zatím čau“ a odejde.

Převleču se do pohodlných černých elastických kalhot, topu a hodím na sebe krátkou mikinu s kapucí růžové barvy. Fuj, růžovou nemám ráda! Ale co dělat, když tu nemám nic na sebe a tohle mi přinesli. No nic. Popadnu MP3 přehrávač, mobil, který mi dal Marty k dispozici, kdyby mě sháněli, ručník a vyrazím do fitka.

V tuhle dopolední dobu je zde jen pár lidí. Zbytek buď spí po noční směně nebo je na denní. Nemám ráda, když mě moc pozorují. Naštěstí tu

potkávám skoro ty samé lidi, takže si na mě zvykli. Kývnutím hlavy se beze slov pozdravíme. Můj oblíbený trenažér v rohu je volný. Strčím sluchátka do uší, pustím metal a nastavím stroj na přiměřené tempo. Nerada bych to zase přehnala. Do konce dne bych ležela jako lazar.

Po chvíli cítím, že mě někdo sleduje. Otočím se. O futra dveří se ležérně a s úsměvem opírá Marty. I přesto je na něm výrazně vidět únava.

„Jsem rád, že se tak rychle dáváš dohromady,“ ozve se a dojde až ke mně.

„Ahoj,“ usměju se a vyndám sluchátka z uší.

„Ahoj.“ Jeho hlas mě přímo hladí. Sakra, proč ten chlap musí mít sexy hlas i když je unavený?

„Jo, jde to. Deni mi hodně pomáhá. Ráda bych byla brzy ok. A co ty? Vypadáš unaveně.“

„Taky jsem. Omlouvám se, že jsem ti ještě nevysvětlil, co tě zajímá, ale měl jsem hodně práce. Což se vlastně týkalo hlavně tebe.“

Vypnu trenažér. „Jak jako mě?“

„Klidně dokonči trénink. Já si zatím hodím sprchu, převlíknu se a za hodinu se sejdem u mě v obýváku.“

„Ok, tak za hodku“ a zapnu si metal.

Po tréninku, jestli se tomu chození vůbec dá takhle říkat, jdu zjistit, jestli je už volná koupelna.

Je, super. Opatrně sundám starou náplast a připravenou novou vodě odolnou náplastí přelepím poslední stehy na boku. Vlezu do sprchového koutu, zatáhnu závěs a pustím na sebe příjemně horkou vodu. Se zavřenýma očima si broukám melodii oblíbené písničky Over and done od skupiny Amaranthe, když se najednou ozve Marty.

„Pěkná písnička, hlavně v tvém podání.“

„Proboha, laskavě mě takhle nelekej. A vůbec, co takhle respektovat soukromí!“ Neslyšela jsem cvaknout dveře.

„Promiň, holubičko, ale rád bych se podíval na tvoje rány.“

Vypnu vodu a vystrčím hlavu ven. „To jako myslíš vážně? Nebo se chceš podívat ještě na něco jiného?!“

„Možná, nestyd' se a ukaž nejdřív záda,“ zašklebí se.

Obrátím oči v sloup, odhrnu závěs a otočím se. „Prosím.“

Přistoupí až ke mně. Nemám problém se někomu ukázat nahá, ale z Martyho jsem nezvykle nervózní. Sleduju přes rameno, jak mi zkoumá záda. Pak prsty lehce přejede po velké jizvě táhnoucí se od pravé lopatky až k levé pálce mého pozadí. Zachvěju se.

„Bolí to?“ ptá se.

„Hm, ne,“ zamumlám.

„Dobře, otoč se, prosím.“

Otočím se. Tentokrát zkoumá pouze očima. Škoda, jeho dotyk je mi velmi příjemný. Pak se dotkne zalepeného boku. Syknu bolestí. Bohužel je to místo stále dost citlivé.

„Promiň, to jsem nechtěl,“ zvedne ke mně hlavu. Dno sprchového koutu mi dalo dost centimetrů navíc, takže jsou naše oči na stejné úrovni.

Hypnotizujeme jeden druhého. Nemůžu si pomoci, neuvěřitelně mě přitahuje. Pohladím ho po tváři, zajedu mu rukou do vlasů a nakonec ho obejmou oběma rukama kolem krku. Ani jeden z nás neuhne pohledem. Levou ruku mi ovine kolem zdravého boku, pravou pak položí na lopatky a přitáhne si mě. Naše obličeje jsou jen pár centimetrů od sebe.

„Andreo, to vůbec není dobrý nápad,“ zašeptá.

„Není“ a políbím ho jako první. Převzme iniciativu. Líbá mě nejdřív jemně a postupně jsou jeho polibky náruživější. Zabořím mu prsty do vlasů.

„Marty? Andreo? Jste ok?“ ozve se za zavřenými dveřmi Deni.

Přestane mě líbat a přitáhne si moji hlavu obličejem do ramene, protože nesouhlasně vrčím.

„Jo, jsme ok,“ řekne směrem ke dveřím, když dostane svůj zrychlený dech částečně pod kontrolu.

„Jste tam už dost dlouho, tak jsem si říkala, jestli se něco nestalo.“

„V pohodě, jen Andy kontroluju jizvy. Hojí se to dobře.“

„To jo. Tak já zatím udělám kafe.“

„Jasně, díky.“

Je mi jasný, že pokračování nebude. Do háje a já mám takovou chuť. Cítím jeho polibek ve vlasech.

„Máme tu něco rozdělaného, Andy. Dokončíme to jindy,“ šeptá mi do ucha.

Zvednu hlavu a drže se mu dívám do očí. Pak mu prstem přejeđu po tváři, přes úzké rty a políbím ho.

„Jen, aby k tomu byla příležitost, zlato,“ rýpnu si.

„Neboj, nějaká se najde,“ dá mi pusku na nos a plácne po zadku.

„Jasně! Tak čau za chvíli v obýváku, samozřejmě ve vsí počestnosti.“ S tím ho od sebe pomalu odstrčím a jedním pohybem zatáhnu závěs ve sprcháči. Slyším klapnout dveře.

Pustím na sebe chladnější vodu na uklidnění. Pak si to rozmyslím a změním to na teplou. Stále cítím vzrušení. S tím by se mělo něco udělat a takový příjemný proud vody na správných místech dělá divy.

Je mi fajn. V propůjčeném pokoji se najednou objevilo několik zavazadel s mými věcmi. Vypadá to, že z mého bytu snad vzali úplně všechno od zbraní, přes oblečení, knihy, až po zubní kartáček. Vyhrabu z té haldy věcí krajkové spodní prádlo, bílé triko s nápisem Crazy girl a světle modré džíny. Dokonce najdu i domácí pantofle. Zřejmě není v plánu můj návrat do vlastního bytu. Andy, vítej do týmu, běží mi hlavou. Jsem zvědavá, co se dozvím.

V obývacím pokoji voní čerstvě uvařené kafe. S díky si vezmu od Deni nabízený hrnek a uvelebím se do jednoho volného křesla naproti Martymu sedícímu na dvojmístné pohovce.

„Ještě vám dám k obědu sendviče a zmizím. Večeři si zajistíte po vlastní ose,“ ozve se Deni.

„Díky moc, Deni,“ usměje se Marty.

„Jasně a díky,“ nezůstávám pozadu.

Deni naservíruje tác se sendviči, zamává a je fuč. Nabídnu si jako první. V klídku konzumuju, popíjím kafe a čekám, co z Martyho vypadne. Ozve se po chvíli, když se dohrabe v papírech na stole.

„Máme toho dost na řešení. Sice je do večera daleko, ale rád bych se dneska dostal do postele brzy. Pár nocí jsem skoro nespál.“

„Hm, otázkou je, jestli se chceš vyspat dobře nebo sám,“ s chutí si rýpnu. Střelí po mně pohledem.

„Ok, už jsem zticha. Já jen, že jsi před chvílí unavený nebyl. Ne, že bys teda tak nevypadal teď,“ pokračuju.

„Provokatérko! Neboj, taky na tebe dojde. S tebou se člověk nenudí, koukám,“ mrkne na mě. Obdařím ho širokým úsměvem a pošlu vzdušnou pusu.

„Snažím se.“

„Je mi to jasný, holubičko,“ jeho oči mi bloudí po obličejí. Sakra, blbě jsem se napila kafe. Prskám a kašlu si do ruky. Zároveň se snažím nerozlít obsah hrnku a bez nehody ho postavit na konferenční stolek. Ha, podařilo se, ale cítím se jak puberták.

„Ještě se mi tady utop v kafi,“ chechtá se.

„Takovou radost ti neudělám.“

„Proboha, my se přes vzájemný popichování snad nedostaneme k vážnější věci,“ obrací oči v sloup.

„Ale prosím, jsem vážná a seriózní jak nikdy,“ snažím se i tak tvářit, ale moc mi to nejde.

„Koukám. S chutí do toho a půl je hotovo. Za těch pár dní jsem zjistil, že se jednalo o slušně velký komplot Vedení Lovců. Vedení se snaží

zůstat čisté, proto se domluvilo na tvé likvidaci s upíry a vlkodlaky. Vedení bylo jedno, co s tebou ti zmetkové udělají, hlavně jsi měla zmizet. Takže bych rád znal odpovědi na dvě otázky. Kdy a jak Vedení odhalilo, že máš Starou krev a proč na tebe poslali rovnou celou armádu? Co bych měl vědět, než plně rozvineme spolupráci? Návrat k tvému původnímu životu už není v současné době možný. Proto tě Rob vítal do týmu. Je mi líto, holubičko, nelze jinak.“ Tváří se vážně, já také. Něco podobného mě už napadlo. Přemýšlím, jestli mu můžu prozradit své tajemství nebo ne. Zním odpovědi na jeho otázky.

„Andy, prosím, věř mi. Chci ti pomoci, ale nebudu moci, pokud mi nebudeš důvěřovat. Kdyby se před týdnem nestalo, co se stalo, dál bys pracovala jako Lovec a já bych byl jen taková šedá eminence v pozadí, která na tebe dává pozor. Měl jsem čtyři lidi, kteří tě sledovali a v případě průseru byli připraveni zasáhnout. Jen dvakrát. Prostě dvakrát za tu dobu, co pracuješ, se to podělalo a málem tě zabili. Jednou ta upírská omladina, kdy se kluci akorát střídali a nebyli připraveni. No a teď ten hon na tebe. Měl jsem avízo, že se něco chystá, ale netušil jsem, že v tom jede Vedení, tedy nedorazí zásahovka a ještě ke všemu, že po tobě půjde

přes dvacet vlkodlaků. Byli jsme proto pomalejší. Naštěstí jsme se dostali pryč, než upírům došlo, že jejich spojencům uniká kořist.“

Chvíli ještě bojuju sama se sebou. Ok, rozhodla jsem se.

„Pravděpodobně znám odpovědi. Před asi třemi týdny mě na jedné diskotéce v centru v tlačnici u záchodů někdo řízl do předloktí. To je jediná situace, která mě napadá, kdy mi někdo mohl vzít krev na test. Přemýšlím, kdy mohlo Vedení pojmout podezření. Snad, když jsem před měsícem vyklepala u přístaviště přibližně deset upírů najednou. Po zkušenosti s jejich omladinou jsem do terénu vyrazela maximálně připravená.“

„To sis podle předpisů měla zavolat zásahovku. Ale pamatuju si na Johnovo hlášení ze sledovačky. Byl z tebe úplně paf. Chtěl ti pomoci, jenže to nestihl. Rozsekala jsi je prý na kusy neuvěřitelnou rychlostí.“

„Jo, cítila jsem se, jako by mi někdo do těla píchnul injekci adrenalinu. Jestli se toho dohmátlo Vedení, mohlo se to provalit. Normálně si dávám pozor. Bylo těžký držet se ve škole při výcviku zpátky.“

„To je pravděpodobné. Neboj, pamatuju si na to. A máš i odpověď na mou druhou otázku, prosím?

Mám určitou hypotézu, kterou si nejsem jistý, ale zdá se mi to jako jediné možné vysvětlení.“ Přijde mi, že se jeho modré oči snaží proniknout až do hloubky mé podstaty. Nevydržím a uhnu pohledem. To se mi stává málokdy. Nadechnu se, zvednu oči a potichu říkám: „Pokud se tvá hypotéza týká Staré královské krve, tak rozhodně nejsi daleko od pravdy.“ Chvilí na mě zírá, pak pokývá hlavou.

„Ano, týká. Je to pro mě jediné možné vysvětlení. Felix mě zasvětil do všeho, co věděl. Tvrdil, že to musím znát, i když se předpokládá, že královská linie vymřela.“

„Holt nevymřela. Jsem tu náhodou já. Po testu v děčáku mi rovnou řekl, kdo jsem. Jen jsem se nesměla slovem zmínit a ani při boji dát znát, jak to se mnou je.“ Postavím prázdný hrnek na stolek a natáhnu překřížené nohy před sebe. Vypadá to, že rozhovor bude opravdu dlouhý.

„Přemýšlím, jestli ti tu nemám vyseknout poklonu a oslovovat tě Výsosti,“ usmál se.

„Samozřejmě! A nezapomeň na vykání, sehnat mi trůn, korunu a osobního sluhu, ty kašpare.“ oplatím mu to.

„Úžasný, už jsem obsadil post dvorního šaška.“ Smějeme se oba dva.

„Chceš něco k pití? Můžu nabídnout vodu, džus, vodku, víno, pivo nebo případně něco ostřejšího.“

„Na alkohol mě moc neužiješ, ale bílé víno si dám ráda. Máš Tramín červený?“

„Ty máš teda nároky, holt Její Výsost. Kouknu se.“

„Jdi do háje s Výsostí!“

„Hele, mám Tramín,“ ozve se z kuchyně. Slyším cinkání skleniček. Marty nese láhev, otvírák a dvě sklenky. Zkušeně láhev otevře a nalije. Tohle víno zlatavé barvy s jiskrou mám nejraději.

Připijeme si beze slov. Možná na nové začátky, znovuoživení Staré královské krve nebo přátelství či jak to nazvat.

„Co víš o magii?“ zeptá se.

„Nic, proč bych měla?“ divím se.

„Super, takže Felix ti vlastně řekl jen to základní. To musel být úmysl a všechno je teď na mně. Kolik ti bylo, když tě testoval?“

„Čtrnáct.“

„Hm, to odpovídá. Před čtrnácti lety za mnou přišel a z ničeho nic mi začal vysvětlovat podrobnosti o královské linii. To už jsem pracoval v ilegalitě. Nevím, kde přišel ke všem těm vědomostem, ale domnívám se, že jako člen Vedení měl přístup do speciálního oddělení knihovny.

Proto se tě taky ptám na magii. Její dar mají jen členové královské linie.“

„O tom nic nevím,“ vrtím hlavou.

„Koukám. Felix do mě nahustil hromadu informací. Informace o tvoji linii jsou u Lovců tabu.“

Vzdychne: „Andy, doufal jsem, že to bude jako obvykle.“

„Co to znamená?“

„Když zjistíme, že Vedení objevilo Starou krev, tak zahájíme záchrannou akci. Dotyčného se snažíme dostat dřív než oni. Vysvětlíme mu, co se děje a dostane vybrat. Buď zůstane s námi s tím, že se zúčastní výcviku a naučí se maximálně využít svůj dar nebo prokletí, jak tomu někteří říkají, nebo odjedou ze země. To stačí, aby po nich Vedení přestalo pátrat. Zatím se asi půlka rozhodla odjet a půlka zůstat. Všichni také dostanou novou identitu. Bohužel se ke všem nedostaneme včas. Ty také dostaneš novou identitu, ale nikam za hranice tě nepustím. Šli by po tobě jak slepice po flusu. Nenechají tě jen tak zmizet.“

„Ani bych za hranice nešla,“ vrtím hlavou.

Přemýšlím nahlas: „Musíte mít uvnitř informátora.“

„Jistě, jinak bychom zbytečně ztráceli lidi.“

„Řekni mi, co je vaším cílem. Není možné se stále schovávat.“

„Ne, to není. Sice se nám to docela daří, ale naším cílem je zařídit, aby Stará krev nebyla vyvražďována.“

Marty si musí být mou spoluprací stoprocentně jistý. Nedivím se mu. Je fakt, že mám jen dvě možnosti. Buď zůstat v týmu a budu spolupracovat, nebo zmizím ve světě, což by pro mě nebylo vzhledem k dlouhým prstům Vedení jednoduché. Nota bene, utíkat od problémů není zrovna můj styl.

„Rozumím. Podrobnosti o fungování celé téhle organizace si necháme na jindy. Koukám, že to je dost složité a lepší bude mi to dávkovat po částech. Teda, pokud máš v úmyslu mě do toho zasvětit,“ se sklenkou v ruce a nohou přes nohu pozoruju jeho obličej. Oči má unavené.

„Andy, mám v úmyslu tě postupně do všeho zasvětit. Normálně to nedělám. Jen sdělím základní informace, nový člen se dostane do intenzivnějšího výcviku a po jeho zvládnutí se začlení do týmu. Ty jsi výjimečná a pro nás důležitá,“ napije se ze své sklenky a poté upřeně sleduje její obsah.

„Takže se stanu součástí týmu. Doufám, že mě tu nebudeš držet zavřenou. Byla bych totiž děsně nesnesitelná,“ ušklíbnu se.

„Nejradši jo, ale počítám s tebou do hlavního týmu. Jen bych nerad, abys zbytečně moc riskovala. Pokud se nám podaří v tobě probudit magii, v což doufám, bude to naprosto super,“ usměje se.

„No, to jsem teda zvědavá. Ale aspoň, že nebudu sedět se založenýma rukama. Už abych byla zase ve formě. Kdy začneme trénovat?“

„Jen co Rob řekne, že můžeš.“

„Bezva. Mimochodem, kde budu bydlet? Vzhledem k tomu, že jste mě sem kompletně přestěhovali, domnívám se, že se do svého bytu už nevrátím.“

„To bych neradil. Byt je hlídaný a dalo nám dost práce tvoje věci získat. Trochu jsme se tam poprali.“

„Doufám, že jste všichni přežili.“

„Jo, máme jen pár oděrek,“ mrkne.

„Hm. A kde teda budu bydlet? Předpokládám, že v této budově.“

„Jasně, holubičko, mám pro tebe byt hned vedle svého. Během zítřka se můžeš přestěhovat. Rád bych si tě nechal u sebe, ale se svou garderobou se do malého pokoje prostě nevejdeš,“ směje se.

„Stačila jsem si všimnout.“

Líbí se mi jeho smích. Je nakažlivý, příjemný, hluboký a sexy. Jestli takhle působí i na ostatní ženský, tak má kolem sebe pěkný harém. Vyklopím do sebe zbytek vína a chci si nalít další. Normálně nepiju, ale dneska mám chuť. Marty mě předběhne. Dolije i sobě a zvedne skleničku v náznaku přípitku. Z náhlého popudu se zvednu, přejdu až k němu a sednu si vedle něj na pohovku. Nastavím skleničku, cinkneme si. Zhluboka se napiju. Škoda nechat dva loky. Kopnu do sebe zbytek a postavím skleničku na stolek.

Otočím se k Martymu. Se zvednutým obočím se mi podívá do očí. Vezmu od něj nedopitou skleničku a postavím ji vedle své, aniž přeruším oční kontakt. Sednu si na něj obkročmo, nakloním se k němu a šeptám.

„Máme tu něco nedodělaného, brouku,“ dám mu pusu na ucho. Cítím jeho ruce na bocích. Opatrně se vyhne zraněnému místu. Odtáhne si mě na délku předloktí a upřeně pozoruje.

„Myslíš to vážně?“

„Nikdy jsem nebyla vážnější,“ odvětim. Sakra, jsem si jistá, protože mám na sex s ním děsnou chuť. Vezmu jeho hlavu do dlaní. Vpíjím se očima do nebeské modři. Políbím ho. Usměje se, dá mi ruku za hlavu a přitáhne si mě. Vychutnávám si

jeho polibky. Prsty obou rukou mu zajedu do vlasů. To dělám obzvláště ráda. Jeho ruce mě hladí po zádech, intenzita líbání narůstá. Užívám si to.

Najednou se zvedne. Držím se ho kolem krku, nohy mu ovinu kolem pasu. Odmítám se pustit. Drží mě pod zadkem a za stálého líbání mě odnese do své ložnice. Opatrně nás položí na postel.

„Jsi si jistá, že to chceš?“ ptá se.

„Jo, jen doufám, že nás tentokrát nikdo nevyruší,“ mumlám a přitáhnu si ho zase k sobě. Jo, to jsem potřebovala, nejlepší medicína pro mě. Skoro jedním pohybem mu stáhnou triko. Zkoumám jeho tělo. Je perfektně vyrýsované. Svaly jsou pevné, žádná rozbředlá hmota. Líbí se mi dotýkat se ho. Brzy jsme svlečení oba. Musím říct, že to se ženskou umí. Za chvíli nevím o světě a zapomínám, že mě bolí bok.

„Potřebuju ochranu?“ ptá se. Zavrtím hlavou. Mám nitroděložní tělísko. Cítím, jak mi lehce nadzvedne pánev a vnikne do mě. Velikost mě poněkud překvapí, až potichu vykřiknu. Umlčí mě líbáním. Absolutně se podvolím. Vrcholu dosáhneme oba společně. Cítím se nádherně unavená.

Marty se otočí na záda a přitáhne si mě do náruče. Cítím, jak jeho srdce rychle bije i jeho dech

ve vlasech. Předú blahem jako kočka. Hladím ho rukou po pevném bříše a hrudníku. Po chvíli mi ruku chytne.

„Jestli budeš pokračovat, tak z té postele jen tak nevylezeme.“

„A to by bylo špatně?“ culím se.

„Úplně ne, ale vůbec bys mě nenechala vyspat. Holubičko, omlouvám se, ale fakt jsem za těch posledních pár dní hodně unavený. Musím se taky vyspat, jinak budu nefunkční, kompletně,“ směje se unaveně, ale v očích jsou vidět šelmovské jiskry.

„A vůbec mě udivuje, že máš takový apetit i výdrž. Ještě před týdnem si byla rozsekaná, málem vykrvácela, a teď jsi skoro ok.“

„Asi tajemství mé krve. Víš co? Pojd' si dát sprchu,“ mrknu na něj. Rozchechtá se a mě tím nakazí. Smějeme se nazí v posteli. Pak se zvedne, natáhne ke mně ruku. Ani nevím jak, ale najednou jsem v jeho náruči a nese mě směrem do koupelny. Ve sprše na sebe pustíme teplou vodu. Ve stoje pod vodou je to ještě lepší než v posteli. Akorát jsem si zapomněla přelepit bok a rána poněkud pálí. Ale stojí to za to!

Když vylezeme ze sprchy, sundám si gázu s kusem obyčejné náplasti. Jo, rozmáčelo se to obstojně.

„To se nám nepovedlo, jak koukám,“ ozve se vedle mě Marty.

„Stane se.“

„Radši to nechej vyschnout a pak ránu zase zalep. Pojd’.“

„Kam?“ ptám se docela blbě, protože mi hned dojde, že oblečení mám u něj v ložnici.

„Kam asi, holubičko, ke mně. Máš tam přece oblečení,“ zubí se. Popadne mě za ruku a táhne do ložnice.

„Copak, chceš pokračovat?“ rýpu, když mě obejmě a dá pusku do vlasů.

„Rád bych, ale asi bych ti usnul.“

„Ok, беру na vědomí,“ mrknu na něj. Začnu si sbírat oblečení a postupně se do něj oblékat. Musím opatrně, rána na boku je dost cítit. Pak si to přelepím. Marty se mezi tím oblíkne do krátkého pyžama. Kouknu z okna, začíná se pomalu šerit.

„Dobrou noc, Marty,“ loučím se.

„Vydrž, prosím tě. Rád bych ti dal něco ke čtení. Mám to někde tady.“ Čekám. Přehrabuje se ve sportovní tašce ve skříni, až nakonec najde, co hledá. Podává mi malou, v hnědé kůži vázanou starou knihu. Na titulku je napsáno „Magie královského rodu“. Tázavě zvednu oči.

„Zkus si ji přechíst. Myslím, že by ti mohla pomoci najít kus z tvého dědictví. Dostal jsem ji od Felixe.“

„Jasně, vezmu si ji s sebou do postele místo tebe.“

„I ty jedna,“ plácne mě po zadku. Zazubím se, dám mu pusku na pulsující tepnu na krku.

„Dobrou noc a krásné sny, zlato.“

„Dobrou noc, holubičko,“ usměje se. Zavírám za sebou dveře a jen skrz škvíru zahlédnu, jak si prohrábne husté vlasy, vzdychne a zaleze do peřin.

Kapitola 3

Půjčenou knihu vonící stářím raději nesu hned do pokoje pod polštář. Myslím si, že je lepší ji nenechávat na očích. Je čas na večeři. V lednici najdu pár vajec, šunku a sýr. Fajn, bude omeleta. Povedla se a ani jsem ji nepřipálila. Sednu ke stolu, když se ozve zaťukání. Podle stylu identifikuju Roba. Sotva se jeho obrýlená hlava objeví ve dveřích, vím, že jsem měla pravdu.

„Ahoj, můžu dál? Neruším?“ ptá se.

„Ahoj, v pohodě. Jen pro tebe nemám večeři,“ usměju se.

„Vypadá to lákavě. Škoda, že jsem už jedl,“ oplatí mi úsměv.

„Musíme se ztišit, Marty před chvílí usnul.“

„Jasně. Přišel jsem se na tebe podívat. Dřív jsem to nestihl. Pár kluků mělo z akce slušné škrábance a jeden zlomenou ruku,“ sednul si na židli naproti mně.

„A Marty mi řekl, že měli jen pár oděrek,“ zlobím se.

„Asi nechtěl, aby sis cokoliv vyčítala.

Předpokládám, že ti sdělil, proč byli venku,“ sleduje mě skrz brýle.

„Řekl. A je jasný, že si to vyčítám. To bych si radši pro ty věci skočila sama.“

„Ty tvrdohlavá palice. Myslíš si, že bys to přežila? Samozřejmě, že ne!“ Důrazně zavrtěl tmavovlasou hlavou. Dojídám svou večeři a přitom si ho pořádně prohlížím. Může mu být kolem čtyřiceti let. Drobné vějířovité vrásky jsou momentálně zřetelně vidět díky zamračenému obličejí. Na skráních je už taky slušně prošedivělý. Sice není tak vysoký a vymakaný jako Marty, ale má silné charisma. Vyzařuje z něj přirozená autorita.

„Vím, ale aspoň bych se necítila provinile.“

„Hele, hoď to za hlavu. Jde přece o normální věc. Myslím, že až se začleníš do týmu, klukům to vrátíš. Dáváš se dohromady hodně rychle. Udělal jsem taky test a chování tvé krve je do jisté míry jiné než u ostatních,“ tázavě se mi dívá do očí.

„To je možný. Aspoň rekonvalescence probíhá rychleji,“ usměju se ve snaze téma zamluvit. Nevzdává se.

„Podle reakce při testu, bych řekl, že tvé schopnosti musí být výrazně lepší než u typické Staré krve.“

„Opravdu?“

„Ano, jinak bych to neříkal.“

„Mimochodem, jak se dlouho znáš s Martym?“

„Asi třináct let. Zachránil mě, když jsem se notně opilý vydal z baru v noci domů.“

„To byla pěkná blbost.“

„Tak jasně. Vždyť říkám, že jsem byl pod obraz. Utápěl jsem svůj žal z rozchodu v tequile. Marty mě z baru sledoval a naštěstí včas zasáhl, aby mě nevysála pijavice. Nějak se to všechno semlelo, a když mi nabídl místo v týmu, neváhal jsem. Jsem tu rád. Nikdy jsem nelitoval, cítím se tu užitečný. A abych byl ještě užitečnější, ukaž se mi,“ usmál se.

Svléknu si triko a kalhoty. Důkladně prohlíží všechny jizvy. Něco si bručí pod vousy. Pak mi opatrně slepí náplast na boku.

„Proboha, co jsi s tím dělala? Myslel jsem, že ti dneska vyndám stehy a ty to máš rozmočený,“ vynadá mi.

„No, ehm, zapomněla jsem si to zalepit do sprchy,“ soukám ze sebe.

„Tomu tak budu věřit!“

Pokrčím rameny, když zachytím jeho vyčítavý pohled.

„No nic, stehy odložíme na zítřek. Bolí tě to?“

„Trochu. Odpočinek je sice fajn, ale nejsem na něj zvyklá. Už bych se chtěla dostat do formy.“

„Nic neuspěchej. Myslím, že odhadem za tři dny bys mohla zkusit běh a případně začít posilovat. Do

plného bojového tréninku se dostaneš holt později. Neboj, dočkáš se,“ mrkne na mě.

„Kéž by,“ teatrálně vzdychnu. Ušklíbne se.

„Ty jsi teda dáreček. Zastavím se zítra dopoledne, až obejdu tu naši marodku. Hezký večer.“

„Tobě taky a díky,“ zamávám mu na cestu.

Když se za ním zavřou dveře, seberu špinavé nádoby a šoupnu ho do myčky. Natočím si do sklenice vodu a přemýšlím, co s načatým večerem. Možná by bylo fajn poněkud změnit zevnějšek. Rozhodnu se zkusit navštívit interní kadeřnictví aneb Celi, jak jsem se od Deni dozvěděla. Přes den má dole v budově otevřené kadeřnictví pro veřejnost a večer stríhá v bytě členy týmu.

Obuju si tenisky, přes sebe hodím mikinu konečně normální barvy a ne tu děsnou růžovou. Popadnu půjčené klíče od bytu a vyrazím hledat byt číslo třicet osm. Je ve třetím patře. Zafukám. Po chvíli slyším rachotit klíče v zámku. Předě mnou stojí menší žena s jasně modrou hlavou, výrazným líčením a totálně barevně přeplácaným oblečením. Hýří barvami jako papoušek, ale kupodivu jí to sedí.

„Ahoj, co bys ráda?“ ptá se nečekaně drsným hlasem,

„Ahoj, slyšela jsem, že prý večer taky stříháš. Mohla bych tě poprosit, jestli teda máš čas, o barvu a ostříhání?“

Pořádně si mě prohlídne. „Ty jsi ta nová, co skoro nepřežila, že jo? Hele, vlasy máš moc pěkný, škoda je barvit.“

„Jo, jsem to já. Ráda bych aspoň nějakou změnu, aby mě pak na ulici hned nepoznali. Představovala jsem si nějakou tmavě červenou barvu a zkrácení na mikádo pod uši. Co ty na to?“

Chvilku přemýšlí. „Fajn, není to špatný nápad. Pojď dál,“ a uvolní mi cestu dovnitř.

Sednu si do křesla. Celie sundá vzorník s barvenými vlasy z komody a podá mi ho. Chvilí vybírám. Nakonec se rozhodnu pro dost tmavou červenou. Kývne a jde ji namíchat. Prohlížím se v zrcadle na stěně. Myslím, že mi nová barva půjde pěkně k očím.

Za hodinu se s ní spokojená loučím. Barva mi opravdu sluší a mikádo se jí taky moc povedlo. Dokonce jsme si i nezávazně pokecaly o hudbě a jiných obecných věcech. Bylo to příjemný. O fungování týmu, lidech v něm a tak se vůbec ani slovem nezmínila, i když jsem se párkrát snažila něco vyzvědět. Sice je Celie ukecaná, ale zřejmě spolehlivá.

V Martyho bytě je ticho a tma. Spí jako dudek. Zapadnu do pokoje, převléknu se do pyžama a zalezu do postele. Se zvláštním pocitem vytáhnu knihu zpod polštáře. Otevřu na první stránku, kde se uprostřed vyjímá obrázek zvláštní královské koruny. Široký kruh ze zlatého plechu s horním vlnitým okrajem. Po obvodu jsou vyobrazené zkřížené meče, mezi kterými se nachází masivní štít s erbem. Není moc dobře vidět. Zdá se, že je na něm ruka s mečem naznačující útok na vlčí hlavu na straně jedné a na netopýra na straně druhé. Dole se píše rok vydání 1621. Otočím na další stránku.

Čtu dost rychle. Za tři hodiny jsem na konci a oči mám navrch hlavy. Dočetla jsem se, že dar magie mají všichni potomci královské linie bez rozdílu. Slouží k obraně i útoku jako například berserk, který se mi zřejmě podařilo použít v přístavišti. Taky se prý léčíme ze zranění mnohem rychleji než ostatní. Dokonce je možné vědomě léčení ještě urychlit. Fajn, za chvíli to zkusím na ten můj zatracený bok. Jsem zvědavá, jak mi to půjde. Prý se stačí intenzivně soustředit a za použití vnitřní energie výboj koncentrovat do žádoucího směru a tvaru působení. Pochybuju, že se mi to napoprvé podaří.

Odložím knihu na noční stolek a zhasnu malou lampu. Lehnu si na záda, zavřu oči. Snažím se uvolnit, abych se mohla pohodlně soustředit na zraněné místo. Připomíná mi to stav meditace, který jsme se učili v rámci výcviku u Lovců a byl určený k regeneraci. Po chvíli cítím v hrudníku lehké brnění postupující přímou cestou do levého boku. Mám pocit, jako bych se vznášela, je mi dobře. Únavou usínám.

Ráno mě vzbudí ťukání na dveře. Zavrčím, otočím se na druhý bok a hodlám spát dál. Je mi to prd platný. Dveře se stejně otevrou a v nich stojí Marty s Robem.

„Vstávat Šípková Růženko. Je skoro jedenáct hodin. Dobré ráno,“ zahlaholí Marty.

Vystrčím hlavu zpod peřiny a mračím se.

„To je mi šumák, chlapi, nechte mě ještě dospat.“

„Smůla, musím ti vytáhnout ty stehy, nebo jsi na to zapomněla? A co máš s vlasy?“ ozve se Rob.

„Nechala jsem se upravit. No jo, už lezu,“ a drápu se z peřiny.

„Lehni si na bok,“ zavelí Rob. Bez řeči poslechnu. Chvilí se nic neděje, tak rozlepím rozespalé oko.

„Co je?“ ptám se.

„To snad není možný.“ Oba zírají na můj obnažený bok.

„Máš to úplně zahojený. Ani jizva tu není. Jen stehy. Doufám, že půjdou vytáhnout.“

„S chutí do toho a máš hotovo,“ zašklebím se. Střelí po mě pohledem a vytáhne z kapsy sterilní nástroje v sáčkích. Chytí první steh. Docela to bolí, zatnu zuby.

„Zatraceně, je zarostlý. Vydržíš to, nebo chceš něco na bolest?“ ptá se Rob.

„To vydržím. Klidně pokračuj.“

Snaží se být co nejohleduplnější. Mám tam asi pět stehů. Oddychnu si, když vytáhne poslední. Ještě mi postižené místo vydezinfikuje a zvedne se ze židle.

„Hotovo. Ovšem nechápu, jak se ti to přes noc mohlo takhle zahojit. Cos s tím udělala?“ Rob mě pozoruje zpod přivřených víček. Nevím, co říct. Očima hledám pomoc u Martyho. Ten kývne hlavou. OK, tak teda Roba zasvětime.

Stoupnu si, sáhnu po knize na nočním stolku a podám mu ji. Nechápatý pohled se po přečtení titulu změní v překvapený.

„Ty jsi z přímé linie?“

„Asi.“

„To pak mnohé vysvětluje. Jak dlouho to víš?“ zvedne své tmavé oči k Martymu.

„Dozvěděl jsem se to včera večer,“ odpoví.

„Přece to nebudu vytrubovat na setkání,“ pokrčím rameny.

„Ne, to by opravdu nebyl ten nejlepší nápad. Stejně si myslím, že se to provalí. Doufám, že v hlavním týmu nemáme drbny, co Robe?“ ozve se Marty.

„Snad nemáme. Ale nezapomeň na těch pár ženských, aby náhodou nezačaly žárlit. Znáš to,“ Rob obrátí oči v sloup.

„Bohužel,“ Marty se zamračí. Nad něčím usilovně přemýšlí.

„Hele, iluze si nedělám. Prostě uvidíme, co bude. A začínám mít hlad,“ poklonkuju je z pokoje.

„Už mizím. Dneska ve fitku můžeš přidat. Zatím čau.“ S těmito slovy se Rob rozloučí a odejde. Marty se k odchodu nemá.

„Copak, chceš mi snad asistovat při převlíkání jako dvorní dáma?“ rýpu.

„Rád bych, ale to by nás nikdo aspoň dvě hodiny neviděl. Sluší ti to,“ usměje se.

„Díky. Na, zase ji schovej,“ strčím mu půjčenou knihu do ruky.

„Pochopila jsi to?“

„Jo, ale uvést to do praxe asi nebude taková sranda. Za chvíli v obýváku, pokud někam nespěcháš.“

„Zatím ne,“ mrkne na mě a zavře za sebou dveře. Aspoň pusu mi mohl dát.

Hodím na sebe rovnou oblečení do fitka, tentokrát svoje vlastní. Našla jsem ho pohromadě v jedné tašce. Značková sportovní podprsenka tělové barvy velikosti sedmdesát pět C mě tenkrát stála hříšné peníze. Aspoň stála za to, protože perfektně sedí. Fajn, že mi ji sem přinesli. Do sportovního oblečení jsem kdysi dost investovala. Je z úžasně příjemného a zároveň funkčního materiálu, který stále vypadá jako nový. Nemá žádné známky opotřebování a ani není sepraný. Bílé triko s tříčtvrtečním rukávem, dlouhé rovné olivově zelené kalhoty a mikina na zip s kapucí stejné barvy jako kalhoty je moje další oblíbená kombinace. Na kvalitní oblečení i boty si potrpím.

Ještě zajdu do koupelny si vyčistit zuby a udělat základní péči o pleť. Má to vůbec nějaký význam, když budu za chvíli stárnout pomaleji? Má! Pro ten dobrý pocit, že pro sebe něco dělám, odpovím si pro sebe. Ještě na sebe decentně stříknu toaletní vodu a vyrazím si udělat snídani nebo už oběd? To je jedno, hlavně se musím najíst.

V obýváku na konferenčním stole stojí čerstvě uvařené velké kafe a teplé toasty se šunkou, sýrem a ledovým salátem. Paráda. Sednu si na gauč vedle

Martyho. Popadnu kafe, sendvič a pohodlně se opřu.

„Tak tomu říkám servis. Díky,“ usměju se a zakousnu sendvič.

„Není zač, sendviče a kafe ještě zvládnou, pokud nepadám únavou.“

„Máš malé významné plus.“

„Jsem poctěn.“

Zase se společně smějeme. Je to úžasný pocit. Odpoutává mě od drsnější reality, do které budu za krátký čas nucena skočit rovnýma nohama. Kondiční trénink ve fitku, následně tvrdý bojový bez kontroly nadprůměrných schopností, abych se dostala do formy. Nakonec ještě musím zkusit probudit dědictví magie. Odmítám to hodit za hlavu. Ne, pokud tak mohu pomoci skončit s nesmyslnými vraždami Staré krve.

„Jak se cítíš?“ ptá se.

„Fajn. Zkusím dneska přidat ve fitku.“

„Abys to nepřehnala,“ tváří se na můj vkus příliš vážně.

„Myslím, že už jsem dost stará, abych poznala, kdy má moje tělo dost,“ tvářím se skepticky a srknu si kafe.

„Promiň, nechtěl jsem se tě dotknout.“

„V pohodě. Jen už nejsem zvyklá, aby se o mě kdokoliv nějak staral,“ omlouvám se.

Je to vlastně pravda. Tři roky žiju sama. Zvykla jsem si rozhodovat se samostatně bez ohledů na ostatní a nikomu se nepřizpůsobovat. Nebylo komu. Jen jednou měsíčně jsem chodila do místní centrály Lovců podávat pravidelné reporty z nočních hlídek.

„Nejsi zvyklá pracovat v týmu. Myslíš, že to budeš schopná akceptovat?“

„Marty, zcela upřímně, nevím. Snad jo,“ pokrčím rameny.

Už jsem dopila i dojedla. Pohodlně se opřu o opěradlo gauče, dám si ruce za hlavu a natáhnu zcela nespolečensky nohy na konferenční stolek. Teď nějakou dobu musím trávit, abych při tréninku svou snídani čistě náhodou neviděla podruhý. Sice je blbost se najíst před cvičením, ale jít makat hladová ještě větší.

Marty si přisedne, opře se bokem a pozoruje mě. Sjedou pohledem na jeho obličej. Je vážný, přitažlivý. Položí mi ruku kolem pasu, přitáhne si mě a políbí. Obejmu ho kolem krku a vrátím mu to.

„Chceš pokračovat v tom, co jsme včera začali?“ šeptám uličnický, přitom mu jazykem dráždím ušní lalůček. Mé laskání se nemíjí účinkem. Dech se mu zrychluje, že se sotva vzdá na odpověď.

„Rád bych, ale nemůžu.“

„Můžeš,“ dráždím ho dál.

Trochu se odtáhne, dá mi pusku na nos.

„Nemůžu, za 5 minut musím jít. Mám plánovací poradu s hlavním týmem.“

„Jo, tak to bychom toho fakt moc nestihli,“ pronesu a uvelebím se do původní ležérní polohy.

„Odpoledne bys měla mít připravený byt k nastěhování. Večer budu volný, tak se zaskočím podívat, jak si se zabydlela,“ mrkne.

„Jen podívat?“ rýpu.

„Provokatérko!“

„Seznam se s mým druhým já,“ pokouším se o co nejnevinnější výraz. Asi mi to moc nejde, protože se rozchechtá.

„Tak večer. Zatím čau.“ S tím se zvedne z gauče a odejde.

Zvednu se taky. Dojdu si pro ručník, mp3 přehrávač se sluchátky a vyrazím do fitka. Už se těším na pořádný zápřah. Chybí mi to. Pozdravím přítomné sportovce a zamířím na svůj oblíbený trenažér. Nastavím si delší program s plynule vzrůstající rychlostí běhu, zapnu metal a rozejdu se.

Přemýšlím o našem vztahu s Martym, pokud se tomu dá říkat vztah. Je mezi námi zcela evidentní přitažlivost a jisté souznění. Odmítám připustit, že

jde o něco víc. Jen jednou jsem si dovolila milovat. Jen jednou a bolí to dodnes. Sice už ne tolik, ale pořád to ve mně je. Žijeme v ne příliš bezpečné době a práce, co děláme, je vysoce riziková.

S Kamilem jsme byli po příjezdu na akademii Lovců ubytovaní v příslušných kolejích. Samozřejmě byli striktně rozdělení podle pohlaví. Na pokoji jsem se sešla se stejně starou Verenou, nováčkem jako já. Světle hnědé vlasy jí v měkkých vlnách spadaly až na lopatky. Pihatý nos z obličeje vyčníval jako orlí zobák a modrošedé oči sledovaly svět kolem sebe bystrým pohledem. Když mě pak správně nakřáplým hlasem přivítala slovy: “Čau, já jsem Verena. Mám tu flašku bílýho, dáš si?“, byla jsem její. Celou dobu studia a výcviku jsem s ní bydlela ve stejném pokoji. Byla to typická průšvihářka a mnohdy jsem se s ní svezla i já.

S Kamilem jsem se potkávala ve škole i na tréninku. Školní budova stála hned vedle kolejí. Celý areál, kde se mimo jiné nacházela centrální budova Lovců a zasedalo zde Vedení, byla tréninková hala, malá nemocnice a také venkovní hřiště určené k aktivnímu odpočinku. Celý areál byl oplocen vysokou zdí s kamerovým systémem. Do areálu vedly celkem tři brány, které byly hlídané studenty nejvyššího ročníku.

V minulosti, co jsem slyšela, se sem v noci zkoušeli dostat upíři i vlkodlaci, ale nepovedlo se jim to. Za mě se nic takového nestalo. V noci jsme ven směli jen v rámci výcviku a přes den jsme měli povolené vycházky jen na pár hodin odpoledne asi tak třikrát v týdnu. Do města to bylo kousek, tak se občas dalo vyrazit mezi normální lidi na zmrzlinu nebo do kina.

Od pondělí do pátku probíhala klasická školní výuka rozšířená o hodiny vampyrismu a lykantropie. Třikrát v týdnu jsme měli trénink připomínající vojenský výcvik. Trénovala se střelba z různých palných zbraní, z luku, kuše, boj s mečem i noži, bojová umění, fyzická výdrž i rychlost. Ještě jsem docházela na soukromé hodiny k Felixovi, kde jsme se především věnovali boji s japonským mečem. Nebyla to procházka růžovým sadem.

Ve škole jsem byla průměrným žákem. Zato při tréninku jsem se musela držet zpátky. Felix mě velmi důrazně varoval, že nesmím vyčnívat nad ostatními. Ovšem i tak jsem patřila k nejschopnějším. Jen u Felixe doma jsem se mohla spustit, ale i tak hlídal, aby to nebylo moc.

Ve vzácných chvílích volna jsem stejně jako ostatní chodila hrát basket, plavat nebo si číst pod stromy. Občas jsme s Verenou vyrazily do města

do cukrárny. Dostávali jsme kapesné, tak proč si neosladiť život. Párkrát se k nám přidali i kluci včetně Kamila.

Všimla jsem si, že vyhledává mou společnost a nikterak mi to nevadilo. Přece jen to byl člověk, kterého jsem zde znala nejdéle. Několikrát se stalo, že jsme museli v rámci cvičení bojovat proti sobě. Nechtělo se nám do toho, ale co se dalo dělat. Většinou jsem ho nechala vyhrát, aby neutrpělo jeho mužské ego. Během dospívání jsme si uvědomili, že se vzájemně přitahujeme. Zamilovali jsme se. Trávili jsme spolu tolik času, kolik bylo možné. Jenže pak složil zkoušky a Vedení ho poslalo na praxi do jiného města, které bylo asi tři sta kilometrů daleko. Sice jsme si volali i psali e-maily, ale neviděli jsme se přes rok.

Po úspěšném složení zkoušek pak poslali na praxi i mě. Naštěstí to bylo hned do vedlejšího města, kde mě měl na starosti jeden zkušený kolega. Jmenoval se Adam a bylo mu čtyřicet osm let. Rok jsem s ním chodila na noční lov. Byl to sice pedant, ale šlo s ním vyjít.

S Kamilem jsme se opět začali scházet. Po skončení praxe jsem Vedení požádala o přeložení. Naštěstí mi ho schválili a mohla jsem se nastěhovat

ke Kamilovi do bytu. Momentálně mého bytu. Vlastně už ani to ne.

Měli jsme to bezvadně zařízené. Přes den spolu a v noci jsme vyraželi každý do svého rajónu, které spolu sousedily, takže jsme si mohli krýt záda, když bylo třeba. Občasné noční volno, které mají lovci povolené přibližně pětkrát do měsíce, jsme trávili v nočních klubech nebo jsme celý den i noc vůbec nevylezli z postele.

Klapalo nám to spolu. Já byla výbušný oheň, on klidná voda. Byl jen o pár centimetrů větší než já. Krátce střižené hnědé vlasy mu odmítaly držet na ježka a na bradě měl vždy krátké světlé strniště, jak mu vousy rychle rostly. Mírně zahnutý větší nos se vyjímal mezi zapadlými modrozelenými očima. Většinou melancholický pohled jeho světlých očí se měnil v příjemně teplý, objímající ve chvílích našeho mazlení. Bylo nám spolu dobře.

V osudné noci byl měsíc ve své první půli. Svítil do ulic města, kde doznívaly oslavy Dne květin. Byla teplá květnová noc a v ulicích bylo stále dost lidí. Bylo to nezodpovědný, protože všichni věděli o nebezpečí možných útoků upírů nebo vlkodlaků. V Kamilově rajónu na parkovišti v blízkosti nočního baru U šrapnelu se rvalo pět místních

výrostků. Došlo i na tyče a v ten moment na ně vlítli tři upíři.

Kamil byl blízko. Zásahovka by mu nepomohla, nestihla by to. Vpadl mezi ně a snažil se zmatené výrostky vykopat z místa, aby měl dost prostoru vypořádat se s pijavicemi. Ti pitomci se mu tam pořád vyděšeně motali a dva už dokonce byli pokousaní. Kamilovi se podařilo jednomu upírovi useknout hlavu, ale ke zbývajícím dvěma se přes výrostky pořádně nemohl dostat. Jeden z nich pak najednou vytáhl dýku a ve chvílce malé nepozornosti ho bodnul do břicha.

V té chvíli jsem už k němu sprintovala s taseným mečem. Měli jsme v těchto místech domluvený sraz, křížily se nám tu cesty. V době útoku jsem byla nedaleko a vše viděla. Seběhlo se to strašně rychle. Vlétla jsem mezi ně jako neřízená střela, na výrostky zařvala, ať jdou k zemi a velkým skokem se vrhla na nejbližšího upíra. Chvíli se bránil, ale marně! Rozsekala jsem ho na kusy. Druhý, ten co bodnul Kamila, se dal na útěk. Zapamatovala jsem si ho a během pár dní i našla. Pomalu, velmi bolestivě jsem ho zbavila nesmrtelnosti. Jenže to byla hodně malá záplata na prázdné místo v mém životě.

Klekla jsem si ke Kamilovi a přitáhla si jeho hlavu do klína. Byl ještě při vědomí, ale při tak velké

ztrátě krve, co jsem viděla na oblečení a kolem něj, neměl šanci přežít, ani kdybych hned zavolala záchranku. Slzy mi stékaly po tvářích a kapaly mu na čelo. Hladila jsem ho po tváři a hleděli jsme si do očí.

„Promiň,“ zašeptal s velkou námahou. Pohled byl najednou skleněný a hlava mu padla na stranu. Dlaní jsem mu zavřela oči, přitáhla si ho a naposledy políbila. Nikdy jsem moc nebrečela, ale teď mi slzy tekly proudem. Bolelo to, příšerně to bolelo! Tiskla jsem ho k sobě, nechtěla jsem ho pustit. Po chvíli jsem vstala a vzala ho do náruče. Bylo mi jedno, že normální ženská ho nemůže unést. V tu chvíli mi to bylo totálně šumák. Stála jsem ve světle pouličních lamp s milovaným mužem v náručí, zakloněnou hlavu a nelidsky řvala bolestí. Výrostci utíkali vyděšeně pryč.

Kapitola 4

Proberu se ze vzpomínek a zjistím, že na trenažeru běžím velkou rychlostí a do toho křičím. Dýchám jako o život a pot ze mě jen cáká. Rychle zpomalím na svižnější chůzi. Rozhlédnu se kolem sebe. Nikdo necvičí a všichni zírají jen na mě. Omluvně se usměju. Musela jsem být slušně mimo. Snažím se rychle uklidnit a zmizet do Martyho bytu.

Přímo před bytem se srazím s Robem. Vezme mi klíče a odemkne. Nechápu, co se děje. Chytí mě za ruku, vtáhne dovnitř a zavře. Dá mi ruce na ramena a pohledem mě doslova provrtává skrz na skrz.

„Andreo, co se stalo? Volali mi na mobil, že jsi v tranzu, sprintuješ jako o život a hrozně křičíš.“

„Jen jsem si vzpomněla na smrt někoho blízkého,“ krčím rameny a snažím se zadržet slzy, které se mi nechtěně derou do očí. Netuším, co se vlastně stalo a ani proč se momentálně cítím tak zranitelná.

„Pořád to bolí?“ ptá se. Kývám hlavou. Přitom se uvolní pár zadržovaných slz. Všimne si jich. Přitáhne si mě a pevně obejmě. Chytnu se ho kolem pasu. Proud slz se uvolní a nejde zastavit. Co si pamatuju, tak jsem od té noci nebrečela. Víím, že

nejsem vytesaná z kamene nebo odlitá z oceli, ale jak ráda bych byla. Myslela jsem si, že už to mám za sebou, ale zřejmě jsou tři roky stále krátká doba.

Konejšivě mě hladí po zádech. Chudák, už má ode mě vybrečený pěkně velký mokrý flek na triku.

„Pojď si sednout,“ vybídne mě. Poslušně se nechám odvést do křesla v obýváku.

„Chceš něco nalít?“

Kývnu hlavou. Za chvíli přinese dvě skleničky s vodkou a jednu mi podá. Vezmu si a rovnou ji do sebe na ex hodím. Chvíli koukám na dno skleničky, pak na Roba sedícího v druhém křesle. Ten mě upřeně pozoruje. Nevím, co se mu honí hlavou, můžu jen odhadovat.

„Robe, já opravdu nevím, co se stalo. Prostě jsem myslela na Martyho, pak se mi myšlenky přenesly do minulosti. Něco se propojilo a já znovu prožila smrt mně blízkého člověka.“

„A jak se teď cítíš?“

„Jako přejetá parním válcem.“

„Zřejmě sis to musela znovu prožít. Právě se ti mění život a pravděpodobně se potřebuješ od minulosti odpoutat. Mimochodem, jak jako, že jsi myslela na Martyho?“

„Normálně.“ Zvědavce jeden, mohl by té psychoanalýzy nechat. Mám největší chuť si zalézt k někomu konkrétnímu pod peřinu a přitulit se.

„Normálně, jasně. Myslím, že by ses měla přestěhovat až zítra. Bude lepší, když dnes nebudeš sama. Marty přijde za chvíli,“ mrkne na mě a vstane.

„Ok, klidně s tím stěhováním jeden den počkám. Díky, že se staráš,“ usměju se.

„Není zač. Zatím,“ rozloučí se a zmizí za dveřmi.

Vzdychnu a zvednu se z křesla. Je toho na mě nějak moc, radši si půjdu dát sprchu. Ve svém pokoji ze sebe shodím zpoceně oblečení z fitka a nahá s čistým spodním prádlem v ruce přeběhnu do koupelny. Horká voda mi dělá dobře. Mám pocit, jako bych s ní všechny problémy splachovala do odpadu. Při utírání mokrého těla si už připadám vyrovnaně, zbavená starostí.

Obléknu si černé krajkové prádlo, opřu se o umyvadlo a pozoruju se v zrcadle. Červeně obarvené mikádo mi sluší. Na polici pod zrcadlem mám pár svých věcí na líčení. Vezmu černou tužku a kolem svých velkých hnědozelených očí nakreslím linky. Na víčka nanesu tmavší šedofialové stíny a vše dokončím černou řasenkou s neslíbatelnou rtěnkou

tmavší barvy. Ještě na sebe do zrcadla vykouzlím sexy nebezpečný výraz. Fajn, jsem spokojená.

Sotva vylezu z koupelny, srazím se s Martym. Zarazí se. Uvědomím si, že mě ještě neviděl výrazně nalíčenou. Mám chuť se smát, ale místo toho ho chytну rukou okolo krku, druhou mu dám kolem pasu, přitáhnu si ho a začnu líbat. Chvilí nestíhá. Nakonec mě taky obejmě a opře o zeď. Líbáme se jako o život. Když mám náladu, přímo si řeknu o to, co chci.

Marty na chvíli odtáhne hlavu a zadýchaně pronese: „Andy, já nemůžu.“ Nestihne to doříct. Líbám ho dál, pak na chvílku zastavím.

„Nemůžeš?! Ne, musíš!“ povídám. Začne se potichu smát.

„Asi bych měl zamknout, ne?“

„Kašli na to.“

„Co když někdo přijde?“

„Snad někdy viděl milence v akci,“ rejpu a začnu mu svlékat tričko.

„Ukecala jsi mě,“ zasměje se.

Zvedne mě ze země. Obejmu ho nohama kolem pasu a líbáme se dál. Za chvíli mě nese do ložnice, nohou zabouchne dveře a položí se i se mnou na postel. Kousnu ho do krku, lehce zaryju nehty do lopatek a pomalu je táhnu podél páteře. Líbí se

mu to. Mám chuť na drsnější sex. Strhne ze mě prádlo, uvězní mi obě ruce za zápěstí za hlavou a vrátí mi kousnutí do krku. Slastí zasténám a Marty mě drsně umlčí svými rty. Volnou rukou se natáhne k nočnímu stolku a k mému radostnému překvapení vyndá pouta s delším řetízkiem.

Líbá mě dál a do toho mumlá: „Chceš?“

„Chci,“ zašeptám.

Nacvakne mi je na jednu ruku, řetízek provlékne dřevěným laťkovým čelem své široké postele a upevní je i na druhou ruku. Ruce mám vzpažené a téměř znehybněné. Líbáme se a ani nevím jak, najednou mi váže přes oči šátek.

Cítím jeho rty na mém krku. Rukama mě hladí po celém těle. Rty se sune níž, až se zastaví na mé bradavce. Dráždí ji jazykem, pak se do ní něžně zakousne. Zadržím dech a automaticky se prohnu do oblouku proti němu. Pochopí a jeho dráždění nabírá na intenzitě. Po chvíli se rty začnou věnovat i druhé bradavce. Maximálně se oddám příjemné bolesti, kterou způsobují jeho zuby a jazyk. Rukou mi zajede do klína a naprosto jistě najde správné místo k dráždění. Zasténám a on ještě přitvrdí. Dosáhnu vrcholu během chvilky. Nechá mě krátce vydechnout a pak mě začne líbat. Rukou mi roztáhne nohy, rychle a tvrdě do mě vstoupí.

Už bych měla být zvyklá na jeho velikost, ale stále mě překvapuje. Hlasitě vydechnu a Marty se ve mně začne pomalu pohybovat. Položí se na mě a opět začne dráždit bradavky, zrychluje pohyby a mé vzrušení narůstá. Když už to nejde vydržet a mám pocit, že exploduju, dosáhneme vyvrcholení společně. Položí se na mě a oba dýcháme jako o život. To byla jízda a chci ještě.

Venku je tma, když skončíme. Labužnický se protáhnu a zapředu jako kočka. Cítím se fajn. Podívá se mi do očí a pak mi dá pusku na nos.

„Jsi pěkně mazlivá divoška, Andy,“ povídá.

„Jo, já vím. Ty taky nejsi k zahzení.“

„No, díky za poklonu,“ směje se a já s ním.

„Mám hlad, chtělo by to nějakou večeři,“ zvednu se z postele.

„Souhlas. Tak si uděláme nějaké sendviče?“ ptá se a hází po mně svoje triko. Obléknu si ho. Mám ho do půlky stehů a líbí se mi jeho vůně. Ještě najdu svoje kalhotky, abych tu neběhala jen tak. Marty si vezme jen boxerky.

V kuchyni jsou doplněné zásoby. Co jsem zatím vypožadovala, tak organizaci má Marty zmáknutou. Každý si uděláme sendvič podle vlastní chuti. Mám ráda se sýrem a hromadou zeleniny. Marty dává

přednost šunce se salátem. Ještě si nalijeme kafe, sedneme ke stolu a mlčky se věnujeme jídlu.

Právě dojídáme, když Martymu zazvoní mobil. Během hovoru se začíná mračit.

„Co? Jo! Jasně, že jdeme do akce, ale řídit nebudu. Jsem vyšťavenej a potřebuju se zregenerovat. Hele, nedělej si ze mě srandu! Jak dlouho pojedeme? Jo, za 3 hodiny bych měl být ok. V autě se prospím. Dejte mi deset minut,“ a vypne hovor.

„Promiň holubičko, akce volá. Příště mi připomeň, že sex mám provozovat až po akci a ne předem,“ zašklebí se, dá mi pusu a zmizí v ložnici. Loknu si kafe. Rozhodnu se téměř okamžitě. Vlítnu do svého pokoje, vyhrabu z té hromady věcí své pracovní oblečení. Naštěstí je téměř při ruce, takže ho nemusím hledat. Rolák, legíny, boty i plášť mám během chvilky na sobě. Zbraně mám na polici. O pistol i meč jsem nepřišla jen díky Martymu. Ztráta meče by mě hodně mrzela.

Cítím se naprosto skvěle. Akce mi už chybí, ale vezme mě Marty s sebou? Ne, musí mě vzít, já se nedám. Vystřelím ke dveřím. Marty je ještě ve své ložnici. Pak, že ženský zdržují. Za minutu vyleze. Je také celý v černém včetně dlouhého pláště. I zbraně má podobné a sluší mu to.

„Andrej, co blbneš? Ty s námi nemůžeš!“ vrtí hlavou.

„Zlato, jedu s vámi,“ povídám a tvářím se, že zamítavou odpověď absolutně nepřipouštím.

„Neprošla jsi u nás společným výcvikem a nevíš, jak tým funguje. Nebudu tě moct hlídat, abys nedělala blbosti,“ Marty si zkříží ruce na prsou.

„Budu se držet v pozadí a můžu krýt záda. A vůbec, už bys měl být u týmu,“ významně na něj mrknu a ťuknu do hodinek na své ruce.

„Bože, zač mě trestáš. Jdeme!“ obrátí oči v sloup a chytne za kliku. Běžíme chodbou. Držím se hned za ním, protože nemám ponětí, kde se nachází místo srazu.

Doběhneme do podzemních garáží, kde u tří černých Range Roverů s tmavými skly stojí připravený hlavní tým. Teda, aspoň si to myslím, když vidím skupinu deseti po zuby ozbrojených lidí. Všichni jsou stejně jako my v černém. Počítám sedm mužských a tři ženských. Blondýna si mě měří nepřátelským pohledem. Rozhodnu se to ignorovat.

„Čau, tak vyrážíme. Adresu i jméno máme,“ povídá Marty.

„Jasně, ale co tahle? Proč ji bereš s sebou?“ ozve se jízlivě blondýna.

„Už je načase, aby šla zase do akce. Pro dnešek se bude držet vzadu a krýt záda. Máš snad ještě nějaké připomínky, Lucy?“ zpraží ji pohledem. Lucy přešlápne z nohy na nohu a zavrtí hlavou.

„Fajn, všichni víte co dělat. Marku, dneska řídíš ty, musím si dát malý voraz,“ plácne osloveného do ramene. Ten se jen zakření a sedne za volant prvního Range Roveru. Marty na mě kývne, abych šla za ním. Posadím se na zadní sedačku vedle něj.

„Promiň holubičko, ale musím si odpočinout, když jsi mě tak utahala,“ mrkne na mě.

Zasměju se: „Tohle by měla slyšet Lucy.“

„To snad ani ne,“ ozve se pobaveně zpoza volantu Marek.

„Copak? Lezu jí do zelí?“

„Někdy ti vysvětlím vztahy mezi členy. Bohužel i v této oblasti musím mít přehled,“ promluví se zavřenýma očima Marty.

„Jen, aby z toho nebylo další Melrose Place. Jednou to spolubydlící na koleji vytáhla, že sehnala úžasný retro seriál a byla jsem nucena sledovat několik dílů,“ udělám znechucený obličej.

„Možná,“ smějí se oba.

„Aby nám ten humor vydržel až na místo určení,“ rejpnu si.

„To se pozná,“ pronese Marek a dál se plně věnuje řízení.

Jedeme jako první dlouhým tunelem. Domnívám se, že kvůli bezpečnosti bude jeho vyústění někde na kraji města a brzy poznám, že se nepletu. Po chvíli vyjíždíme z tunelu v areálu opuštěné malé továrny na severním okraji. Kouknu skrz sklo ven. Obloha je jasná. Měsíc ve své první půli osvětluje okolní krajinu a hvězdy krásně poblikávají svým stříbrným světlem. Ale i ta nejkrásnější noc se může změnit v noční mŕvu, o tom vím své.

Pohodlně se opřu a pozoruju Marka. Dlouhé hnědé vlasy má na týlu stažené gumičkou do culíku. Proti malému množství světla prostupujícimu skrz tmavé okno se rýsuje úzký oválný obličej, kterému dominuje zahnutý orlí nos. Ještě v garáži jsem si všimla jeho teple oříškových očí. Příjemný týpek, pomyslím si a zavřu oči.

Mám dost času si teď vyzkoušet další věc, která byla popsána v knize. Prý je možné před bojem aktivovat magii. Měla bych se dostat do stavu polovičního transu a setrvat v něm po celou dobu boje. Výhodou by měla být vysoká citlivost na nepřátele, rychlé reakce včetně použití magie, jako je berserk, štítové kouzlo a jiné. Ponořím se do sebe a hledám zdroj energie.